

Sygn. akt XVII AmE 430/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 marca 2021 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Witold Rękosiewicz

po rozpoznaniu w dniu 19 marca 2021 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z odwołania B. P. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) (...) B. P. z siedzibą w G.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki

z dnia 18 października 2018 r. nr (...)

1. oddala odwołanie,

2. zasądza od B. P. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) (...) B. P. z siedzibą w G. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia SO Witold Rękosiewicz.

Sygn. akt XVII AmE 430/18

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (Prezes URE, pozwany) decyzją z dnia 18 października 2018 r. nr (...), na podstawie art. 23 ust. 2 pkt 13, art. 56 ust. 2, w związku z art. 56 ust. 1 pkt 12 oraz art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2018 r. poz. 755, 650, 685, 771, 1000, 1356, 1629 i 1637; dalej: Pe) oraz art. 104 ustawy z 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r., poz. 220 ze zm. dalej: k.p.a.) orzekł, że:

1. B. P., wykonujący działalność gospodarczą pod nazwą: (...) (...), B. P. z siedzibą w G. (dalej: Przedsiębiorca, powód), naruszył warunek 2.4.1. koncesji na obrót paliwami ciekłymi, udzielonej decyzją Prezesa URE z dnia 31 stycznia 2012 r. nr (...) (z późn. zm.), w ten sposób, że nie poinformował Prezesa URE w czternastodniowym terminie o istotnej zmianie dotyczącej wykonywanej działalności objętej koncesją w postaci ograniczenia zakresu wykonywanej działalności w związku ze zbyciem w dniu 24 sierpnia 2016 r. samochodu ciężarowego- cysterny marki (...) o numerze rejestracyjnym (...) oraz numerze identyfikacyjnym (...), w sytuacji gdy odnośna informacja w tej sprawie została przekazana przez w/w przedsiębiorcę Prezesowi URE dopiero pismem z dnia 2 stycznia 2017 r.

2. z tytułu opisanego w pkt 1 działania wymierzył Przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości

8 000 zł.

B. P., wykonujący działalność gospodarczą pod nazwą: (...) (...), B. P. z siedzibą w miejscowości G. w złożonym odwołaniu zaskarżył decyzję Prezesa URE w części dotyczącej wysokości nałożonej kary. Zaskarżonej decyzji powód zarzucił naruszenie: przepisów prawa materialnego, mających wpływ na rozstrzygnięcie tj.

1. art. 56 ust. 6 Pe poprzez:

a) błędną ocenę stopnia szkodliwości czynu poprzez przyjęcie, iż w niniejszej sprawie jest on duży,

b) błędną ocenę możliwości finansowych poprzez przyjęcie, iż nałożona kara nie powinna znacząco wpłynąć na możliwości finansowe Odwołującego,

2. art. 56 ust. 6a ustawy Prawo energetyczne poprzez jego niezastosowanie w sytuacji gdy stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a Odwołujący zaprzestał naruszenia warunku

2.4.1 koncesji w ten sposób, że poinformował Prezesa URE o istotnej zmianie dotyczącej wykonywanej działalności objętej koncesją w postaci ograniczenia zakresu wykonywanej działalności w związku ze zbyciem w dniu 24 sierpnia 2016 r. samochodu ciężarowego – cysterny marki (...) o numerze rejestracyjnym (...) pismem z dnia 2 stycznia

2017 r.

Na podstawie powyższych zarzutów powód wniósł o:

1. uchylenie zaskarżonej decyzji w części dotyczącej wysokości nałożonej kary,

2. zasądzenie na rzecz odwołującego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Powód zarzucił Prezesowi URE błędne przyjęcie w zaskarżonej decyzji, iż stopień szkodliwości naruszenia Przedsiębiorcy był duży. Wskazał, że przy ocenie stopnia szkodliwości należy stosować sposób weryfikacji wypracowany na gruncie prawa karnego. Zauważył, że już pismem z dnia 2 stycznia 2017 r. poinformował Prezesa URE o zmianie dotyczącej działalności objętej koncesją tj. sprzedaży samochodu ciężarowego - cysterny i wniósł o stosowaną zmianę koncesji. Zaprzestał więc naruszania warunku 2.4.1. koncesji. W ocenie powoda ze uwagi na rozmiar szkody, stopień szkodliwości czynu był znikomy, a wysokość nałożonej decyzją kary pieniężna w kwocie 8 000 zł jest nieadekwatna do szkodliwości popełnionego czynu. Powód nie zgodził się także z oceną pozwanego, że nałożona kara nie wpłynie znacząco na jego sytuację finansową. Wskazał, że jego sytuacja finansowa ustalona została na podstawie dokumentów i wyjaśnień dotyczących roku 2016. Zaznaczył, że obecnie na podstawie tytułów wykonawczych Dyrektora Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w J., oraz Naczelnika Urzędu Skarbowego w J. prowadzone są w stosunku do niego liczne postępowania egzekucyjne. Celem wykazania tych okoliczności powód przedstawił dowody w postaci tytułów wykonawczych. W świetle powołanych okoliczności wysokość wymierzonej kary uznał powód za zbyt wygórowaną i nie uwzględniającą możliwości finansowych powoda. Ponadto zdaniem powoda w niniejszej sprawie spełnione zostały materialnoprawne przesłanki do odstąpienia od wymierzenia kary na podstawie art. 56 ust. 6a Pe. Stopień szkodliwości społecznej czynu był znikomy a powód zrealizował obowiązek.

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie oraz zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany wskazał, iż fakt niezłożenia przez powoda stosownej informacji w terminie wskazanym w warunku 2.4.1 koncesji jest bezsporny. Nie zgodził się z oceną odwołania, że szkodliwość naruszenia nie jest znikoma. Wskazał, że w wyniku naruszenia powoda organ regulacyjny został pozbawiony bieżącej wiedzy o sposobie prowadzenia działalności wskazanej w przedmiocie i zakresie koncesji, co mogło wpłynąć na działalność Prezesa URE i ograniczyć sprawność regulacji, rozumianej jako stosowanie określonych ustawą środków prawnych włącznie z koncesjonowaniem, służącym do zapewnienia bezpieczeństwa energetycznego, prawidłowej gospodarki paliwami, energią oraz ochrony interesów odbiorców (art. 3 pkt 15 Pe). Podkreślił, że na Przedsiębiorcy prowadzącym działalność koncesjonowaną ciąży obowiązek dołożenia należytej staranności przy jej wykonywaniu. Koncesjonariusz ma obowiązek stworzenia takiej organizacji swojego przedsiębiorstwa, która w przypadku chwilowych przeszkód (choroby właściciela), zapewni ciągłość i prawidłowe wykonywanie tej działalności. Zdaniem Prezesa URE powód nie dołożył należytej staranności przy wykonywaniu obowiązków nałożonych na niego w koncesji.

W odniesieniu do zarzutu, że przed wydaniem decyzji nie zbadano możliwości finansowych Przedsiębiorcy Prezes URE powołał się na informacje przedstawione przez powoda w piśmie z dnia 19 marca 2018 r. Z przedłożonych przez powoda dokumentów wynika, iż na dzień 31 grudnia 2016 r. powód osiągnął dochód z prowadzonej działalności w kwocie (...) zł przy uwzględnieniu, że na dzień 31 grudnia 2015 r. Przedsiębiorca posiadał stratę w kwocie -163 185,84 zł (k. 31 akt adm.). Prezes URE uwzględnił również informacje zawarte w przedstawionym przez Przedsiębiorcę formularzu dotyczącym opłaty z tytułu działalności koncesjonowanej w roku 2018 (rozliczenie przychodu osiągniętego w roku 2017) z dnia 28 lutego 2018 r. Zauważył, że z formularza wynika, iż w 2017 r. Przedsiębiorca z działalności koncesjonowanej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi osiągnął przychód w wysokości (...) zł (k. 70 akt adm.). Ponadto wskazał, że łączna kwota załączonych do odwołania tytułów wykonawczych wynosi zaledwie 3 124,50 zł (bez odsetek) i brak innych dokumentów na dowód złej sytuacji finansowej powoda. Prezes URE oświadczył, że przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnił okoliczności wymienione w art. 56 ust. 6 Pe. Przy ocenie stopnia szkodliwości czynu miał na uwadze długość okresu pomiędzy sprzedażą autocysterny a datą powiadomienia o tym organu regulacyjnego. W ocenie Prezesa URE wymierzona kara pieniężna mieści się w granicach możliwości finansowych powoda, będzie stanowić dla niego określoną dolegliwość i ostrzeżenie przed podobnym zachowaniem w przyszłości. Zmotywuje do przestrzegania reguł prawnych wynikających z ustawy - Prawo energetyczne, nie stwarzając jednocześnie ryzyka wyeliminowania Przedsiębiorcy z obrotu gospodarczego.

Pozwany powołał się na treść art. 56 ust. 6a Pe i wskazał, że dla zastosowania tego przepisu wymagane jest łączne wystąpienie przesłanki znikomego stopnia szkodliwości czynu oraz jednej z pozostałych wymienionych w tym przepisie przesłanek. Zdaniem pozwanego w sprawie nie zostały spełnione przesłanki do odstąpienia od wymierzenia kary. Złożenie Prezesowi URE informacji o zmianie zakresu prowadzonej działalności koncesjonowanej po upływie terminu nie stanowi wypełnienia obowiązku wynikającego z warunku 2.4.1 udzielonej koncesji. Zastosowanie w tej sytuacji instytucji przewidzianej w art. 56 ust. 6a Pe byłoby w ocenie pozwanego rażąco niesprawiedliwe wobec przedsiębiorców, którzy terminowo wykonują obowiązki administracyjne. Brak więc podstaw do twierdzenia, że działanie polegające na nieterminowym wykonaniu obowiązku przekazania informacji nosiło znamiona znikomego stopnia szkodliwości społecznej. Ponadto Prezes URE podkreślił, że instytucja odstąpienia od wymierzenia kary ma charakter fakultatywny. Wskazał, iż decyzje w tym zakresie podejmowane są w ramach uznania administracyjnego i mają charakter uznaniowy.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 31 stycznia 2012 r. nr (...) (z późn. zm.) udzielił Przedsiębiorcy koncesji na obrót paliwami ciekłymi na okres od 1 lutego 2012 r. do 31 grudnia 2030 r. (k.8-9 akt adm.)

Decyzją Prezesa URE z 18 września 2013 r. nr (...), przedmiot i zakres objętej koncesją działalności gospodarczej Przedsiębiorcy został określony jako działalność gospodarcza w zakresie obrotu paliwami ciekłymi: „olejami napędowymi, przy wykorzystaniu pojazdu przeznaczonego do transportu paliw ciekłych: samochodu ciężarowego-cysterny marki (...) o numerze rejestracyjnym (...) oraz numerze identyfikacyjnym (...)”. (k.13 akt adm.)

Obowiązujące Przedsiębiorcę szczegółowe warunki wykonywania działalności gospodarczej na podstawie udzielonej koncesji zostały określone w decyzji Prezesa URE z dnia 24 stycznia 2013 r. nr (...). Zgodnie z warunkiem 2.4.1 koncesji „Koncesjonariusz jest obowiązany zawiadomić Prezesa URE o istotnych zmianach dotyczących wykonywanej działalności objętej niniejszą koncesją (w tym w szczególności nazwy, siedziby, numeru w rejestrze przedsiębiorców, numeru identyfikacji podatkowej, rozszerzenia lub ograniczenia zakresu tej działalności) nie później niż 14 dni od dnia ich powstania.” (k.10v- 12 akt adm.)

W dniu 13 stycznia 2017 r. do Prezesa URE wpłynął wniosek Przedsiębiorcy z dnia 2 stycznia 2017 r. o dokonanie zmiany koncesji, polegającej na „wykreśleniu samochodu ciężarowego-cysterny (został sprzedany)”. Do wniosku Przedsiębiorca załączył m.in. kopię faktury VAT z dnia 24 sierpnia 2016 r. nr (...) dotyczącej sprzedaży w dniu 24 sierpnia 2016 r. pojazdu (...) nr nadwozia: (...) rok produkcji: 2002 nr rej. (...). (k.4 akt adm.)

Pismem z dnia 6 grudnia 2017 r., znak (...) Prezes URE zawiadomił Przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej, o której mowa w art. 56 ust. 1 pkt 12 Pe, w związku z naruszeniem warunku 2.4.1. koncesji na obrót paliwami ciekłymi. Przedsiębiorca został wezwany do złożenia szczegółowych wyjaśnień w sprawie i ewentualnych dodatkowych wniosków dowodowych mających związek z ujawnionym naruszeniem oraz dokumentów przedstawiających jego sytuację finansową. Stosownie do treści art. 77 § 4 k.p.a. powiadomiono również Przedsiębiorcę o zakresie materiałów włączonych do postępowania. (k.1-3 akt adm.) Pismo nie zostało podjęte w terminie i zwrócone do Prezesa URE. (k.18 akt adm.) Ponowne wezwanie o przedstawienie wymaganych dokumentów przesłano Przedsiębiorcy pismem z dnia 10 stycznia 2018 r. (k.19 akt adm.) Również i to pismo zostało zwrócone przez pocztę z adnotacją „zwrot, nie podjęto w terminie”. (k.23 akt adm.) Kolejne wezwanie zostało skierowane do Przedsiębiorcy pismem z dnia 6 marca 2018 r. znak: (...). Pismo to zostało prawidłowo doręczone Przedsiębiorcy w dniu 9 marca 2018 r. (k.24 i 25 akt adm.)

W odpowiedzi na wezwanie Przedsiębiorca w piśmie z dnia 19 marca 2018 r. złożył wymagane w sprawie wyjaśnienia oraz dokumenty i zwrócił się z wnioskiem o przywrócenie terminu, wyznaczonego w piśmie z dnia 6 grudnia 2018 r., znak:(...), które zostało zwrócone przez pocztę, jako niepodjęte w terminie. Przedsiębiorca wyjaśnił, że przebywał na zwolnieniu lekarskim, dlatego nie podejmował korespondencji, na dowód czego przedstawił kopie zaświadczeń lekarskich. (k.26 akt adm.) Przy piśmie złożone zostały dokumenty obrazujące sytuację finansową Przedsiębiorcy w roku 2016 oraz oświadczenia o wysokości przychodu osiągniętego z działalności koncesjonowanej i całej działalności gospodarczej firmy (...) (...) B. P. w roku 2016. (k. 28, 38 i 39 akt adm.)

W dniu 23 marca 2018 r. w siedzibie (...) Oddziału Terenowego URE w K. pełnomocnik Przedsiębiorcy zapoznał się i sporządził fotokopię akt sprawy. Na tę okoliczność sporządzony został protokół znajdujący się w aktach administracyjnych. (k.59 akt adm.)

Pismem z dnia 3 sierpnia 2018 r., znak: (...), w trybie art. 10 § 1 k.p.a. zawiadomiono pełnomocnika Przedsiębiorcy o zakończeniu postępowania dowodowego w sprawie oraz wyznaczono 7 dniowy termin na zapoznanie się z zebrany w sprawie materiałem dowodowym i wniesienie do niego ewentualnych uwag. (k.64 akt adm.) W aktach administracyjnych brak informacji o zapoznaniu się przez pełnomocnika Przedsiębiorcy z zebrany w sprawie materiałem dowodowym.

Postanowieniem z dnia 10 sierpnia 2018 r. nr (...), Prezes URE przywrócił Przedsiębiorcy termin na udzielenie w/w wyjaśnień w sprawie (...). (k.65 akt adm.)

W aktach administracyjnych znajduje się kserokopia złożonego przez powoda formularza opłaty koncesyjnej z tytułu działalności objętej koncesją w roku 2018. Z dokumentu wynika, że w 2017 r. Przedsiębiorca osiągnął przychód z działalności koncesjonowanej w wysokości (...)zł. (k.70 akt adm.)

Ponadto z informacji zawartych w dokumentach złożonych przez powoda przy piśmie z dnia 19 marca 2018 r. wynika, że w 2016 r. Przedsiębiorca osiągnął przychód z działalności koncesjonowanej w wysokości (...) zł oraz zysk w kwocie

(...)zł. W 2015 r. przychód Przedsiębiorcy wynosił (...)zł, natomiast w dokumentach księgowych wykazano stratę w wysokości -163 185,84 zł. (k.31 - 39 akt adm.)

Rzetelność przedstawionej w toku postępowania administracyjnego dokumentacji i wskazane wyżej okoliczności nie były kwestionowane przez żadną ze stron w toku postępowania.

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W sprawie bezsporne jest, że informację o sprzedaży w dniu 24 sierpnia 2016 r. samochodu ciężarowego autocysterny marki (...) o numerze rejestracyjnym (...) i numerze identyfikacyjnym (...) Przedsiębiorca przekazał Prezesowi URE dopiero w piśmie z dnia 2 stycznia 2017 r. zawierającym wniosek o zmianę udzielonej koncesji w zw. ze zmianą siedziby firmy oraz sprzedażą ww. pojazdu. Zgodnie z treścią warunku 2.4.1. udzielonej powodowi koncesji na koncesjonariuszu ciążył obowiązek zawiadomienia Prezesa URE o istotnych zmianach dotyczących wykonywanej działalności koncesjonowanej, w tym między innymi o rozszerzeniu bądź ograniczeniu zakresu tej działalności, w terminie 14 dni od powstania zmian. W odwołaniu nie kwestionowano, że niezawiadomienie Prezesa URE w terminie określonym w warunku 2.4.1. koncesji o sprzedaży auto-cysterny wymienionej w decyzji koncesyjnej, w postanowieniu dotyczącym przedmiotu i zakresu udzielonej koncesji, stanowiło naruszenie przez Przedsiębiorcę przewidzianego w warunku 2.4.1. koncesji obowiązku zawiadomienia Prezesa URE o ograniczeniu przedmiotu i zakresu wykonywanej działalności koncesjonowanej.

W myśl art. 56 ust. 1 pkt 12 Pe karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji. Skoro powód nie dopełnił wynikającego z warunku 2.4.1. koncesji obowiązku zawiadomienia Prezesa URE w terminie 14 dni o istotnej zmianie dotyczącej objętej koncesją działalności gospodarczej, Prezes URE zobowiązany był do nałożenia na Przedsiębiorcę kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 Pe.

Odnosząc się do podnoszonego w odwołaniu zarzutu błędnej oceny stopnia szkodliwości naruszenia wskazać należy, iż do obowiązków Prezesa URE należy m.in. badanie funkcjonowania rynku energetycznego oraz regulacja gospodarki paliwami i energią (art. 21 ust. 1 Pe). W ramach tej działalności Prezes URE, na podstawie informacji składanych przez koncesjonariuszy, zbiera dane na temat sytuacji rynku energetycznego i działających na tym rynku przedsiębiorców oraz podejmuje decyzje dotyczące regulacji rynku energetycznego, w tym dotyczące udzielenia, zmiany lub odmowy udzielenia koncesji. Obowiązek zgłaszania informacji o zmianach przedmiotu i zakresu działalności koncesjonowanej w terminie 14 dni od ich zaistnienia został nałożony na koncesjonariuszy w celu zagwarantowania Prezesowi URE posiadania bieżącej wiedzy o stanie rynku. Niewykonanie obowiązku w terminie prowadzi do zniekształcenia posiadanej przez Prezesa URE wiedzy o aktualnej sytuacji regulowanego przez niego rynku energetycznego. Pozbawienie Prezesa URE bieżących informacji o zmianach występujących na rynku energetycznym może prowadzić do podejmowania przez Prezesa URE błędnych decyzji o charakterze publicznym, mających wpływ na działających na tym rynku przedsiębiorców, w tym również powoda. Mając na uwadze, że nieprzekazanie przez powoda w terminie określonym w koncesji informacji o istotnej zmianie dotyczącej objętej koncesją działalności gospodarczej mogło mieć negatywne skutki dla całego regulowanego przez Prezesa URE rynku, należy zgodzić się z przyjętą w zaskarżonej decyzji oceną, iż stopień szkodliwości czynu powoda był duży. Ze względu na publicznoprawny charakter objętego ochroną na podstawie przepisu art. 56 ust. 1 pkt 12 Pe dobra brak więc podstaw do uznania za zasadne twierdzenia odwołania, że stopień szkodliwości czynu powoda był znikomy.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym z informacji wynikającej ze złożonego przez powoda formularza opłaty koncesyjnej za rok 2018 wynika, że w roku 2017 Przedsiębiorca osiągnął przychód w wysokości (...) zł. Odnosząc się w tym stanie do zarzutu błędnej oceny możliwości finansowych powoda wskazać należy, że nałożona decyzją kara pieniężna w wysokości 8 000 zł nie została ustalona na poziomie wygórowanym. Kara w tej wysokości nie wpłynie znacząco na sytuację finansową Przedsiębiorcy, nie stwarza zagrożenia dla płynności finansowej powoda, i nie doprowadzi do wyeliminowania tego podmiotu z rynku. Mając na uwadze, iż wysokość nałożonej kary stanowi(...) przychodu uzyskanego przez Przedsiębiorcę w roku poprzedzającym wydanie zaskarżonej decyzji stwierdzić należy, że przy ustalaniu wysokości kary Prezes URE prawidłowo ocenił możliwości finansowe powoda. Ponadto ze względu

na to, iż łączna wartość dochodzonych w drodze egzekucji od Przedsiębiorcy kwot wynosi 3 124,50 zł, na powyższą ocenę nie mają wpływu podnoszone w odwołaniu argumenty dotyczące prowadzonych w stosunku do Przedsiębiorcy postępowań egzekucyjnych. Podkreślenia wymaga, że wysokość nakładanej decyzją kary pieniężnej jest ustalana na podstawie przychodu uzyskanego przez przedsiębiorcę w roku poprzedzającym wydanie decyzji. Informacje o obniżeniu przychodów lub pogorszeniu się sytuacji finansowej podmiotu po wydaniu decyzji nie mogą stanowić podstawy do obniżenia nałożonej kary. W przeciwnym razie mogłoby to prowadzić do sytuacji, w której wykonanie decyzji o nałożeniu kary pieniężnej nie byłoby możliwe. Zdaniem Sądu uznać należało, iż ustalone na podstawie zebranego w postępowaniu administracyjnym materiału dowodowego okoliczności w pełni uzasadniają nałożenie na Przedsiębiorcę kary pieniężnej w wysokości określonej przez Prezesa URE w zaskarżonej decyzji.

W niniejszej sprawie brak również podstaw do uwzględnienia zarzutu naruszenia art. 56 ust.6a Pe. Zgodnie z tym przepisem Prezes URE może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek. Z literalnej wykładni tego przepisu wynika, że odstąpienie od wymierzenia kary stanowi uprawnienie Prezesa URE w przypadku łącznego spełnienia przez przedsiębiorcę pierwszej oraz jednej z dwóch pozostałych, wymienionych w nim przesłanek. Skoro jednak przepis art. 56 ust. 6a Pe nie ma charakteru obligatoryjnego, nie można czynić pozwanemu zarzutu, iż nie skorzystał z określonego w tym przepisie uprawnienia. Jednoznaczne stanowisko w tej kwestii wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 listopada 2019 r. sygn. akt I NSK 95/18. Niezależnie od powyższego, wobec stwierdzenia, iż stopień szkodliwości stwierdzonego naruszenia nie był znikomy, w sprawie nie zostały obligatoryjnie spełnione łącznie dwie z wymienionych w art. 56 ust. 6a Pe przesłanek do odstąpienia przez Prezesa URE od wymierzenia kary. W odwołaniu powód argumentował, że zrealizowanie przez Przedsiębiorcę obowiązku, który nie został wykonany prawidłowo, bądź został wykonany nieterminowo lub niepełnie, uprawnia Prezesa URE do odstąpienia od wymierzenia kary, którą w innym przypadku byłby obowiązany nałożyć. Zdaniem Sądu przedstawiona w odwołaniu argumentacja jest całkowicie nietrafna. W sprawie brak podstaw do stwierdzenia, że przekazanie informacji o ograniczeniu przedmiotu i zakresu działalności koncesjonowanej po upływie przewidzianego w koncesji terminu może zostać uznane za wykonanie obowiązku. Istotą nałożonego na powoda w warunku 2.4.1. koncesji obowiązku jest jego terminowe wykonanie. Wobec tego zrealizowanie obowiązku po upływie przewidzianego terminu mija się z wyznaczonym celem i nie może być uznane za jego wykonanie. Właśnie z tego względu niewykonanie wynikającego z koncesji obowiązku zostało przez ustawodawcę usankcjonowane w art. 56 ust. 1 pkt 12 Pe nałożeniem kary pieniężnej.

Przedstawione w odwołaniu zarzuty nie zasługiwały na uwzględnienie i nie mogły stanowić podstawy do uchylenia zaskarżonej decyzji Prezesa URE w części dotyczącej nałożonej kary pieniężnej.

Po zapoznaniu się ze stanowiskami stron, Sąd uznając, że w świetle przytoczonych przez strony twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych przeprowadzenie rozprawy nie było konieczne, na podstawie art.148¹ § 1 k.p.c. rozpoznał sprawę na posiedzeniu niejawnym.

Mając na uwadze przedstawione okoliczności Sąd Okręgowy, nie znajdując podstaw do uwzględnienia, oddalił odwołanie jako bezzasadne - art. 479⁵³ § 1 k.p.c.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na zasadzie art. 98 k.p.c., stosownie do wyniku sporu, ustalając wysokość należnych pozwanemu kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 720 zł, na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia odwołania.

Sędzia SO Witold Rękosiewicz